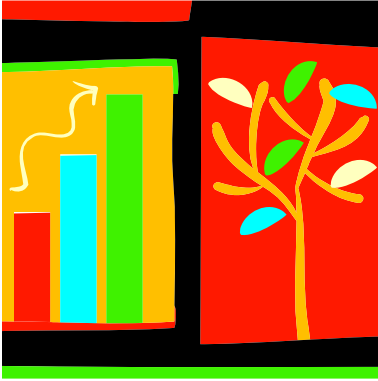

MAREC ROBERT FALZMANN

Sao băng

ĐÔNG TÂY - KIỀU DIỆP dịch

Mẹ ơi, có phải khi một ngôi sao rơi xuống là có ai đó chết không?

- Không, con trai cưng của mẹ, không ai chết cả, đấy chỉ là thiên thạch thôi.

- Đó là những tảng đá hả mẹ?

- Phải, những tảng đá.

- Thế tại sao chúng lại phát sáng?

- Ngủ đi con, Gabor. Trời sáng chúng ta sẽ về đến nhà và con hãy hỏi bố con nhé. Bố sẽ giải thích rõ hơn.

- Vâng ạ.

Cơn lạnh đánh thức Jona dậy. Mặc dù tường cách âm, nhưng từ quán bar gần nhất tiếng nhạc vẫn văng đến khoang hành khách như tiếng ồn xa xa của đại dương. Chị bật đèn, ngọn đèn neon nhỏ chỉ yếu ớt sáng, không đủ xua tan bóng tối phía dưới tầng giường. “Mình sẽ nhắc người tiếp viên” - Jona bực bội vịn nắm đấm cửa: cánh cửa không nhúc nhích. Chị không cố thử lại một lần nữa vì hiểu rằng có chuyện gì đó đã xảy ra. Chị thận trọng nhắc ông nghe điện thoại truyền hình. Màn hình tối đen. Một giọng nói cơ học không đổi lặp đi lặp lại: “Xin quý khách giữ bình tĩnh. Hệ thống cung cấp nhiên liệu

bị trục trặc. Tàu cứu hộ đang đến. Các bạn hãy nhớ phải làm gì...”. Chị đặt ống nghe xuống, lặng lẽ quay về giường và lấy thêm một tấm chăn len đắp lên người con trai, sau đó nằm xuống cạnh nó và khóc. Trời mỗi lúc một lạnh hơn, và chị ngửi thấy có mùi khét trong không khí.

Trung tâm điều hành bay giống như một tổ kiến hỗn loạn. Các trạm đỗ xe lân cận và các thảm cỏ chen chúc ô tô và người. Đám đông phụ nữ và đàn ông ứa đến những cánh cửa cổng chính đóng kín bị một đội cảnh vệ sân bay nhiều gấp ba lần bình thường, mặc sắc phục, tay cầm dùi cui bằng nhựa chặn lại.

Alderon thò đầu ra ngoài cửa sổ và nhìn cảnh tượng đó. Anh cảm thấy thật tội tệ. Kerre, trưởng nhóm điều hành, béo tròn như điều xì gà của mình, điên dại vò bộ ngực đầy lông lá. Alderon rời khỏi cửa sổ và gieo người xuống ghế. Một làn khói mù ngọt ngào là hỗn hợp của khói thuốc lá và hơi cà phê, của hơi rượu Aquavit và mùi những cơ thể đầm mồ hôi, bám dày đặc trên trần nhà thấp.

Albert, giám đốc sân bay vũ trụ Kilimanjaro, nói:

- ... Trên tàu Titan có 2.504 người, bao gồm cả phi hành đoàn. Đối với chúng ta, họ hầu như đã chết. Không thể đợi đến tận phút cuối. Ai đó trong chúng ta phải nói ra điều này. Thảm họa là không tránh khỏi. Titan đang về gần Trái đất và sau một tiếng nữa sẽ đi vào tầng khí quyển. Không một tàu cứu hộ nào kịp đến để sơ tán hành khách. Việc này đòi hỏi hàng giờ chứ không phải hàng phút. Tất cả cửa trượt và xuống cứu hộ của Titan đã tự động đóng khi khoang động cơ thoát khí ra. Hành khách mắc nghẽn ở các thang máy và hành lang. Hệ thống cứu nạn đã bị ngắt...

- Tất cả tàu cứu hộ đã được huy động chưa? – Slavenezh hỏi; lúc này trông ông không hề giống ngài bộ trưởng Bộ Giao thông. Và ông được chở từ bờ sông đến bằng trực thăng, trên người chỉ mặc may ô, quần soóc, đi dép quai

hậu. Trong tay ông vẫn cầm cái cần câu ngắn.

- Đã làm tất cả những gì có thể, thưa bộ trưởng - Albert tuyệt vọng dang tay ra rồi thì thào

- Chỉ còn một việc... cầu cho điều kỳ diệu xảy ra.

Kerre im lặng gật đầu và chầm tiếp điều thuốc lá. Slavenezh vung mạnh cần câu, đập vỡ cốc cà phê.

- Cần phải tìm ra lối thoát! – ông kêu lên - Cần phải...

- Chúng ta đã làm hết cách rồi. Đã huy động tất cả những gì có thể bay trong khu vực vũ trụ này... - Albert úp mặt vào lòng bàn tay.

Slavenezh rung mình nuốt nước bọt.

- Nhưng tôi sẽ không nói với họ điều này, tôi không thể... - Cần câu bằng tre dày gãy rắc trong tay ông.

Alderon đứng dậy và tiến đến gần máy pha cà phê tự động. Đây là cốc thứ năm, nhưng anh sẵn sàng uống cạn cả bình chỉ để trốn cái cảm giác trống rỗng bao trùm lấy anh từ khi nghe tin về vụ tai nạn.

- Tôi sẽ làm điều đó - Anh thốt lên và quăng cốc cà phê xuống sàn nhà.

Những người khác nhìn anh im lặng.

- Bình tĩnh đã, cậu không bắt buộc phải... - Kerre mở lời, nhưng không nói tiếp vì nhìn thấy vẻ quyết tâm trên mặt Alderon.

Alderon ngồi xuống trước màn hình theo dõi. Không có hình nhưng âm thanh cực kỳ rõ, không hề bị nhiễu sóng. Sự yên lặng đã bao trùm vũ trụ nửa tiếng đồng hồ.

- Trái đất gọi Titan. Tôi xin thông báo...

Khi anh nói xong, mồ hôi ướt đầm áo somi, có ai đó lấy khăn giấy lau mồ hôi trán cho anh.

Olson, đại diện của nhà máy chế tạo thiết bị vũ trụ, bước vào phòng. Ông chịu trách nhiệm cung cấp thông tin cho báo chí.

- Tôi không thể thoát được cái bọn phóng viên thú dữ này - ông lầu bầu -
Nói gì với họ bây giờ?

- Sự thật! – Clavenezh chỉ vào màn hình – Sau một giờ nữa hoặc thậm chí sớm hơn họ sẽ biết hết. Chẳng việc gì phải giấu nữa.

Alderon bắt lực nằm trên ghế bành. Kerre chạy vòng quanh anh.

- Bình tĩnh đi, cậu bé. Có thể điều kỳ diệu sẽ xảy ra như cậu nói. Trong khi họ vẫn còn sống thì không phải tất cả đã mất hết. Tôi hiểu tâm trạng cậu. Em gái tôi và vợ cậu trên đó...

- Gabor mới ba tuổi. Chúng tôi đã chờ đợi thằng bé lâu đến thế...

Alderon nhắm mắt lại, một bàn tay khùng khiếp đầy móng vuốt đang tàn nhẫn bóp nát trái tim anh.

- Kerre! Tôi không muốn tin điều này! Họ không thể chết được!

Anh lao đến bên cửa sổ. Anh cần khoảng không, sức cản của không khí, độ cao 10 tầng nhà và mặt đường bê tông để anh có thể đập xuống bệt gí, biến thành một đồng không hình thù... Cũng như Jona và Gabor sau một giờ nữa sẽ chết. Hai vạt máu đỏ tươi trên trần hoặc trên tường khoang tàu và sẽ ngay lập tức bị biển lửa liếm sạch.

Kerre, bất chấp cơ thể béo phịch của mình, tỏ ra nhanh nhẹn hơn cả. Một cú đánh, và anh túm lấy Alderon đã gục xuống, đặt lên chiếc ghế gần nhất. Albert nhìn anh ngạc nhiên. Những người khác không còn ở trong phòng nữa.

- Có chuyện gì thế?

- Cậu ta muốn nhảy xuống. Trên Titan có con trai và vợ cậu ta, cũng là em gái tôi...

Albert đứng dậy. Kerre dướn mắt và nắm chặt nắm đấm. Albert nhìn trường nhóm điều hành bay và chậm chạp gieo người xuống ghế.

- Anh không hiểu ý tôi. Chúng ta phải đi xuống dưới kia cùng với những

người đang chờ đợi người thân của mình. Đến giờ họ vẫn chưa biết là họ không thể chờ đợi được - giám đốc sân bay vũ trụ Kilimanjaro bật khóc.

- Anh cứ bình tĩnh – Kerre nhỏ mẩu xì gà còn lại xuống sàn, rót Aquavit vào ly rồi uống cạn, sau đó rót một ly khác đưa cho Albert.

- Alderon nói rằng không nên đánh mất hi vọng . “Trái tim và khối óc chúng ta cùng các bạn... Hi vọng cứu được rất mong manh, nhưng điều kỳ diệu bao giờ cũng có thể xảy ra”.

- Hừm, thế cũng nói - Solo Mann giận dữ tắt loa liên lạc. Đã 20 phút con tàu Mũi Tên Vàng của anh tiến hết tốc lực về phía Titan. Lực nén khủng khiếp ép viên phi công vào ghế, còn những ánh đèn kiểm soát nhấp nháy đáng lo ngại phát ra từ thiết bị làm nguội của lò phản ứng báo hiệu rằng nó sắp sửa nổ tung. Trên màn hình theo dõi dưới mặt đất, cái đốm sáng nhỏ xíu đang đuổi theo Titan trông giống như một con ong mật đang tuyệt vọng đuổi theo chú gấu khổng lồ đã ăn cắp chỗ mật để dành của nó.

- Alderon, thôi đi nào, hãy bình tĩnh lại, cậu nghe thấy không! - Kerre cầm cái xiphông trong tay phun ra một tia nước trông như người lính cứu hỏa - Cậu bé, vẫn còn cơ hội, cậu nghe tôi nói đây chứ?

- Tôi nghe... Đừng phun nước vào tôi nữa - Alderon bật ho và ngồi thẳng dậy - Đưa tay may mắn đây!

- Thế chứ! Ai mà ngờ được!

Ông anh béo phì vỗ mạnh lên lưng em rể. Alderon đứng lên, bước ba bước trên đôi chân tê cứng và tìm người vào cái ghế đặt trước màn hình.

- Đây rồi, đây rồi - Kerre chỉ tay vào một điểm ở chính giữa màn hình -

Titan đây rồi. Còn cái đốm nhỏ kia là tàu kéo của SCV. Loại tàu này có công suất và vận tốc không thể tin nổi. Không như các tên lửa cứu nạn...

Những người vừa tham gia cuộc hội ý lúc này lại dần dần kéo nhau vào đây phòng.

- Ai thế? – Clavenezh thốt lên, lách người đến chỗ ghế Albert đang ngồi.

- Nghe nói đây là “một người hùng của SCV” - giám đốc sân bay vũ trụ Kilimanjaro không rời mắt khỏi màn hình.

Clavenezh ngồi xuống, mặt gần như gí sát vào màn hình.

- Quả là siêu tốc - ông thì thảo một cách sững sốt - Anh có liên lạc được với anh ta không?

- Lúc này có nhưng anh ta không muốn nghe ai cả. Anh ta ngắt tất cả đường dây rồi.

- Anh ta biết mình phải làm gì! – Olson chui đầu vào giữa ghế và màn hình - Đó là một phi công già dặn. Tôi có vài thông tin về anh ta. Solo Mann, 21 năm trong nghề. Năm năm gần đây làm việc trên tàu kéo SCV...

Albert rút đầy ly Aquavit đưa cho bộ trưởng.

- Hãy uống vì những người trong vũ trụ! Cạn đi, ông sẽ cảm thấy tốt hơn. Đây là một loại thuốc chống stress đấy.

Mũi Tên Vàng hướng mũi bọc thép vào thân Titan. Bốn vòi phun từ động cơ chính của tàu kéo phì ra nặng nề. Solo Mann cố hết sức nhấn cần ga. Anh không đủ thời gian để thực hiện các thao tác kỹ lưỡng hơn. Anh đã từng kéo cả những bộ khung bê tông nặng hơn nhiều lên các trạm mặt trăng cũng với vận tốc lớn như thế, còn lần này anh chỉ phải làm cho con tàu nghiêng vừa mức để kéo nó ra khỏi đường bay nguy hiểm và đưa đến vòng quỹ đạo an toàn. Anh biết năm phút là đủ để làm việc này. Bây giờ, khi đường bay dự kiến của Titan chuyển hướng mỗi lúc một rõ hơn khỏi trung tâm màn hình, anh mới có thể thở ra nhẹ nhõm. Anh với tay lấy bình nước, rót nốt chút cà phê còn lại trong bình, và anh đuổi thẳng người trên ghế, dùng mũi giày hết sức ấn cái cần ga mà máy lái tự động rất cẩn thận đã cố giữ cho nó ở giữa thang chia độ.

- Đồ của nợ - anh đâm mạnh tay lên thành ghế. Anh đã thề hàng trăm lần

rằng có lúc anh sẽ lấy búa đập vỡ tất cả các khóa an toàn của máy lái tự động. Nhưng nó thật sự không phải là một cái máy ngu ngốc mà nó có một bộ não thông minh, và lúc nào rảnh rỗi cũng có thể tán gẫu với nó.

- Thu chân lại, tôi bảo, nếu không tôi sẽ tắt động cơ đẩy – máy lái đe dọa.

- Ngồi đấy mà ra lệnh. Cậu không thấy sao, đấy là SOS. Ở đó có người. Cần phải cứu họ.

- Đừng nóng vội, vẫn còn kịp mà. Tốt hơn hết là giữ cái lò phản ứng. Hệ thống làm nguội hỏng rồi!

- Chúng ta có giữ được năm phút không?

- Nếu anh không nghĩ ra trò gì khác...

- Vậy thì cứ làm đi! Năm phút là đủ.

Anh bỏ chân ra khỏi cần ga, đứng lên và lão đảo mặc áo vũ trụ vào.

- Anh đi đâu thế? - máy lái lo lắng hỏi.

- Cần phải nối họ vào với bộ phận tích lũy năng lượng của chúng ta. Hệ thống cứu nạn của họ bị trục trặc. Tớ sẽ tiếp hết năng lượng dự trữ của chúng ta cho họ.

- Có lẽ mạo hiểm đấy...

- Không sao, chẳng nào mà chẳng thế. Hãy đợi tớ quay về.

Solo Mann bước vào âu thuyền. Phần chứa năng lượng dự trữ chính của tàu kéo Mũi Tên Vàng đã được tách ra chờ anh ở bên ngoài. Mũi Tên Vàng tách ra làm hai phần nhỏ, phần trên chuyển động theo thân Titan. Qua các cửa mạn anh nhìn thấy những con người đang nằm trên sàn trong các khoang hành khách. Họ không đủ không khí và độ ẩm. Khi anh bật máy liên hợp, Titan như dòng nước hút mạnh, các van bọc thép mở ra mời gọi. Đồng thời những điểm đen trên cửa mạn sáng lên những ánh sáng vàng, hồng và trắng. Solo Mann nhìn vào một khoang hành khách. Trong khoang một người phụ nữ đang nằm ôm chặt cậu bé con. Đèn bật sáng lên khiến chị nhòm phất dậy.

Bất giác chị nhìn ra cửa mạn. Solo Mann mỉm cười thân thiện và vẫy tay. Người phụ nữ chợt hiểu ra. Nụ cười sáng bừng trên khuôn mặt chị, chị xoay nắm đấm cửa. Cánh cửa dẫn ra hành lang chuyển động và chạy vào trong tường, và Solo Mann nhìn thấy những hành khách khác. Họ vỗ vai nhau và sung sướng cười qua nước mắt. Mọi người chạy ra đứng kín các cửa sổ và tất cả cùng vẫy tay với anh. Một chớp sáng lóe lên. Solo Mann hơi hoảng. Trông anh quả thật khá thảm hại: mặt vêu vao vì căng thẳng, mắt thâm quầng, râu ria đã ba ngày không cạo. Và anh vội tháo lui. Anh quay lại các bảng điện, nối dây cáp cuối cùng vào, không nhìn vào những ô cửa mạn khác nữa, mà đưa mắt tìm Mũi Tên Vàng. Con tàu kéo trung thành của anh đã tách khỏi thân Titan, giờ đang điều chỉnh động cơ để tiếp cận chủ nhân của mình. Solo Mann, không nghĩ ngợi nhiều, nhảy phóc qua vực sâu 200m tối đen. Anh mới bám tay vào nắp cửa, cửa ô thuyền mở ra. Không cởi áo vũ trụ, anh bước vào khoang máy.

- Vẫn ổn cả chứ?

Đáp lại anh là sự im lặng và ánh đèn đỏ hung dữ báo hiệu lò phản ứng quá tải.

Trung tâm điều hành bay giống như tổ kiến hỗn loạn. Từ độ cao tầng 10 có thể trông thấy rõ những thảm cỏ quanh đó và các bãi đỗ xe. Lúc này dưới đây không còn một ai. Ba hay bốn chiếc xe đẩy tự hành nhỏ đang thu dọn vỏ bia và vỏ hộp sữa, cùng những thứ rác rưởi khác bị bỏ lại sau cảnh hỗn loạn. Họ giống như những con kiến đang hoảng hốt và ngơ ngác. Kerre, trưởng nhóm điều hành bay, ngồi trước màn hình viễn vọng và im lặng vuốt mái tóc xoăn của Gabor. Trên màn hình bùng lên một đám cháy ở rất xa.

- Tại sao lại thế được! - Clavenezh chuyển kênh, và bây giờ qua camera vệ tinh tất cả có thể chứng kiến cơn hấp hối của Mũi Tên Vàng. Một ngọn lửa đỏ, xanh, trắng bùng lên, quả cầu lửa nổ tung thành nghìn tia sáng.

Bác ơi, cái gì đấy, thiên thạch à? – Gabor hỏi.

Kerre nhìn Jona và Alderon đang ngồi ôm chặt lấy nhau.

- Ủ, thiên thạch. Bây giờ chỉ còn là thiên thạch.

Slavenezh rùng mình cố nuốt nước bọt.

- Tại sao? - ông kêu lên - Chẳng lẽ chúng ta không thể giúp đỡ được gì sao?

- Chúng ta không thể làm gì được. Tất cả có nguyên nhân từ trước. Lò phản ứng quá tải. Động cơ bị hỏng. Quá gần Trái đất. Tất cả phải kết thúc đúng như thế.

Kerre ném điều xì gà xuống sàn nhà.

- Đối với chúng tôi, khi một ngôi sao rơi xuống là một người chết. Nếu ông đến với chúng tôi nhiều hơn thì ông sẽ hiểu công việc của chúng tôi là như thế nào. Nếu ở địa vị của ông tôi sẽ cấm tất cả những chuyến hành trình ngu ngốc không đi đến đâu cả này. Những hành tinh đáng nguyên rửa chứa đầy khoảng trống, chết chóc và tăm tối...

- Không phải thế, Kerre! - Slavenezh đứng dậy, và cúi đầu xuống, ông bước ra khỏi phòng. Những người khác cũng theo ông đi ra.

- Mẹ ơi - Gabor lại gần Jona - Sao mẹ lại nói là không phải vậy, về những ngôi sao rơi ấy? Mà bác Kerre nói là khi một ngôi sao rơi xuống thì lại có một người chết đi.

Jona nước mắt lưng tròng ôm cậu con trai bé nhỏ vào lòng.

- Gabor - chị thì thăm - Gabor yêu quý. Bây giờ không cần nói gì cả. Bây giờ không cần.

- Thế cũng nói - Solo Mann tức tối tắt loa phóng thanh. Trên mặt trăng người ta đang tổ chức một cuộc đón tiếp long trọng mà mình thì đang dở sống dở chết. Anh thêm được ngủ hơn bao giờ hết.

Trái đất lấp lánh ánh sáng xanh chậm chậm quay ở phía xa. Anh ôm vào ngực quả cầu pha lê chứa não máy lái tự động. Một trong những sợi dây của

quả cầu được nối vào mũ áo vũ trụ.

- Gì mà thút thít như trẻ con thế? - Máy lái tự động giữu cột hỏi - Tiếc cái hộp sắt tây à?

- Nhưng nó là một con tàu tốt.

- Đồng ý, đó là một trong những con tàu tốt nhất của SCV. Nhưng anh sẽ nhận được một con tàu khác không thua kém - Chó Săn Trắng.

- Cậu nghĩ họ sẽ cho sao?

- Họ cho rồi. Đáng ra anh không nên tắt loa.

- Cậu biết không, tớ phát buồn nôn vì những lời lên lớp của cậu... Ày, tớ sẽ lấy một cái búa...

- Cứ việc lấy, cứ đánh, cứ đập phá đi! Mười năm nay tôi nghe mãi cái kiểu đe dọa này. Đã đến lúc khôn ra rồi đấy.

Solo Mann cười khẩy và siết chặt chân vòng hai bên sườn chiếc xuồng phản lực cá nhân.

- Thôi không cãi nhau nữa - anh lâu bầu - Họ đang bay đến đón chúng ta đấy.

- Tất nhiên, với những vòng tay chào mừng. Hơn nữa chúng ta cũng sắp về đến nơi rồi.

Solo Mann vặn núm điều chỉnh. Luồng khí nén phun mạnh ra từ sau xuồng để lại một vệt dài như dải đuôi trắng. Trên màn hình theo dõi của trung tâm điều hành, chiếc xuồng phản lực trông như một ngôi sao chổi bé xíu, nhưng trái với những qui luật vật lý nó đang bay dần xa khỏi Trái đất. Và giờ đây, ai đó có thể nói khác đi điều trong dân gian vẫn nói, rằng khi có một ngôi sao bay lên là có người mới được tái sinh.

MAREC ROBERT FALZMANN

Minh họa: Hoàng Tường
Nguồn: www.tuoitre.com.vn
Được bạn: mickey đưa lên
vào ngày: 23 tháng 7 năm 2004